

Μετά τούτον θέλει προσέλθει ὁ Πάτερ Κωνσταντινίδης μετὰ τσαύτης ψευδομαρτυρῶν ἀφελείας, ὥστε ὁ αἰδεσιμώτατος Χίλλ σκανδαλισθεὶς ἀποπέμπει αὐτὸν τὴν ἐπιούσαν ἐκ τοῦ σχολείου του.

Ὁ ἀρχιμανδρίτης Βερσῆς θέλει ἐλεγχθῆ τρίς καὶ τετράκις ψεύστης, χωρὶς νὰ κρίνῃ εὐλογον νὰ ἐρυθριάσῃ. Τόσον δὲ ἐπουσιῶδες πρᾶγμα νομίζει, τὸ νὰ ἐλέγχεται ψευδόμενος, ὥστε προβάλλων ὡς δικαιολογίαν ὅτι ἐψεύσθη καμφθεὶς ὑπὸ τῶν δακρύων τῆς γυναικὸς τοῦ κ. Ποταμιάνου, δὲν λαμβάνει κἄν τὸν κόπον νὰ ἐξετάσῃ ἂν ἔχη οὗτος ἢ ὄχι γυναῖκα.

Ὁ αὐτὸς Διονύσιος θέλει βεβαιώσῃ ἐνόρκως ὅτι δὲν γνωρίζει ἕτερόν τινα Διονύσιον, τὸν Κορομηλᾶν, μεθ' οὗ ἐτέλει ἀναφανδὸν σπονδὰς τῷ Διονύσῳ εἰς ὅλα τῆς πρωτεύουσας τὰ καπηλεῖα.

Εἰς τὸν ἡγούμενον Αἰγίνης, ψευσθέντα εἰς τὴν ἀνάκρισιν, ὀφείλεται τοῦλάχιστον εὐγνωμοσύνη διότι εἶπε τὰ ἤμισυ τῆς ἀληθείας τοῖς δικασταῖς. Ἄλλὰ παρ' αὐτῷ εἶναι πρὸ πάντων ἀξιοσημείωτος ἡ παρησία, μεθ' ἧς συζητεῖ διὰ τοῦ τύπου πρὸς τὸν κ. Λογιωτατίδην περὶ νόθων τέκνων καὶ ἀμοιβαίων οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων.

Περὶ τοῦ ἱερέως Παπανικολάου, μαρτυρήσαντος ἀπίστευτα ὑπὲρ τοῦ κ. Νικολοπούλου, ἠγέρθη τὸ ἐξῆς ζήτημα, ἂν ἔπραξε τοῦτο λαθῶν δραχμὰς χιλίας ὡς ἔλεγον οἱ μάρτυρες, ἢ μόνον ἑκατὸν ἐξήκοντα ὡς ἰσχυρίζετο ὁ ἴδιος.

Τοιαῦτα ἐφάνησαν τὰ ὄντα, τὰ ὁποῖα ὑμεῖς μὲν ὀνομάζετε ἱερεῖς καὶ νομίζετε ἄξια τοῦ κόπου νὰ πολεμηθῶσιν, ὁ δὲ « Ἀσμοδαῖος » ἀποκαλεῖ παπάδες, ὡς μὴ ἔχοντα οὐδὲν τῶν προσόντων ἢ τῶν ἐλαττωμάτων, δι' ὧν διακρίνονται πανταχοῦ τοῦ κόσμου οἱ ἱερεῖς.

Παρὰ ταῖς ἄλλαις χριστιανικαῖς κοινωνίαις τὸ σήμερον ταράσσει τὰ πνεύματα ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα εἶναι, ἂν συμφέρουσα ἢ ἐπιβλαβὴς ἀποβαίνει τοῦ ἱερέως ἡ ἐπιβρόχῃ ἐπὶ τοῦ λαοῦ. Ἐν Ἑλλάδι ὅμως μόνον ζήτημα ὑπάρχει τὸ ἐξῆς, ἂν συμφέρῃ ἢ ὄχι νὰ ἐξακολουθήσωμεν ζῶντες ὅπως σήμερον ἐντελῶς ἐστερημένοι ἱερέων καὶ διδασκῆς. Ἀλλὰ τοῦ τοιούτου κόμβου ἡ λύσις δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ὀνύχων τοῦ « Ἀσμοδαίου ». Οὗτος ἐν μόνον πρᾶγμα γνωρίζει, ὅτι κρῖμα εἶναι νὰ ἐνοχλῶνται ἀπειράκτοι ἄνθρωποι, ἄμοιροι πάσης ὑποκρισίας, ἀμέτοχοι πάσης φιλοδοξίας, οὐδόλως σκεπτόμενοι ὡς οἱ Φράγκοι νὰ ὑποτάξωσιν τὴν πολιτείαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, οὐδεμίαν ὑποκινούντες ἔριδα θεολογικὴν, καὶ μόνον ἔργον ἔχοντες νὰ ἀνταλάσσωσι μικρὰς ἐπισκέψεις, ἐν αἷς οὔτε περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγ. Πνεύματος οὔτε περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἐπιβρόχῃς αὐτῶν γίνεται λόγος, ἀλλὰ μόνον περὶ ἐισοδημάτων καὶ ὀκταποδίων, δωροδοκίας καὶ ἀστακῶν.

Γνωρίζετε βεβαίως, ὅτι ὁ Παγανίνης διὰ μιᾶς μόνης ἐπὶ τῆς βαρβίτου αὐτοῦ χορδῆς κατώρθωσε νὰ παίξῃ ὠραίαν συμφωνίαν. Ὑμεῖς, φίλιτατε κύριε Ἀνδρέα, ἔχετε πλείστας εἰς τὴν λύραν σας χορδὰς, ἀσήμαντος λοιπὸν θέλει εἶναι ἡ θυσία ἂν, χάριν ἡμῶν, οἵτινες σᾶς ἐκτιμῶμεν εἰλικρινῶς, ἀφαιρέσετε ἐξ αὐτῆς μίαν μόνην τὴν

παπαδευτικὴν, ἥτις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν ἤχει ὡς ἡ λόγχη τοῦ Δὸν Κιχώτου παλαιόντος κατ' ἀνεμομύλων.

Ὁ « Ἀσμοδαῖος » ἀγαπᾷ τὴν καθαριότητα. Ἄν ἦτο ἱερεὺς, ἤθελε προσπαθεῖ νὰ ἔχῃ στίλβουσαν καὶ ἀκατοίκητον τὴν ὑποχρεωτικὴν αὐτοῦ μακρὰν κόμην. Τὸ ἐπάγγελμα δαίμονος ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ τρέφῃ ὄνυχας μακροῦς, ἀλλὰ τοὺς θέλει τοῦλάχιστον καθαροὺς καὶ ῥοδοχροῦς. Ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐμπήγει αὐτοὺς ἄνευ κατεπειγούσης ἀνάγκης εἰς οἶα· δῆποτε σάρκας, νομίζων πενθιμώτερον παντὸς ἄλλου πένθους τὸ πένθος τῶν ὀνύχων. Ὑπὲρ τῆς ἀδυναμίας του ταύτης ἐπικαλεῖται τὴν ἐπιείκειαν ὑμῶν, εἰς δὲ τὰς ὀρθὰς καὶ δικαίας ὑμῶν παρατηρήσεις περὶ γλώσσης καὶ ὀρθογραφίας θέλει συμμορφωθῆ κατὰ γράμμα.

Πρόθυμος δοῦλος καὶ θαυμαστής σας.

« ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ ».

Σ Κ Ν Η Π Ε Σ

Ὅτε πρὸ δέκα περίπου ἐτῶν ἐξεδόθη βιβλίον χαρᾶκτηρισθὲν ὡς ἀσεβὲς καὶ ἀντιχριστιανικόν, θεολόγος τις ὀμιλῶν περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ « Ἐθροφύλακι » πύχθη νὰ δοξασθῆ πάλιν διὰ μαρτύρων ἢ Ἐκκλησία. Ἡ εὐσεβής αὕτη εὐχὴ εἰσηκούσθη. Ὡς ἐπὶ Δεσίου καὶ Δοκλιτητιανοῦ. ἔμαρτύρησαν οἱ ἄγιοι Φίλιππος, Ἰωάννης καὶ λοιποὶ, οὕτω ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν μαρτυροῦσιν οἱ Παπανικολάου, Βερσῆδες καὶ Κωνσταντινίδαι.

* *

Λογία τις παρεπίδημος Ἀγγλῆς, ἀσχολουμένη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς νεοελληνικῆς, παρευρεθεῖσα πρὸ τινων ἡμερῶν εἰς γάμον, ἐσκανδαλίσθη ἀκούουσα, τοὺς κουμπάρους εὐχομένους εἰς τοὺς ἀγάμους οὐχὶ « καὶ εἰς τὸν ἰδικόν σου » ἀλλὰ « καὶ εἰς τὰ ἰδικά σου, » ὡς εἶ ἦσαν ταῦτα ἀναπόφευκτα παρεπόμενα τοῦ γάμου ἐν Ἑλλάδι.

* *

Αἱ ὑπουργικαὶ ἐφημερίδες θυσιάζουσι καθημέραν κύρια ἄρθρα ζητοῦσαι νὰ ποδείξωσιν ὅτι ὁ κ. Πύργας εἶναι ἄνθρωπος. Ἄν αἱ Ἀθηναὶ ἦσαν μεγάλαι ὡς οἱ Παρίσιοι, ἠθέλομεν ἐννοήσῃ τοιαύτην προσπάθειαν, ἀλλ' εἰς τόπον ὅπου ὅλοι γνωρίζομεθα εἰς τίνας ἀποτείνονται ;

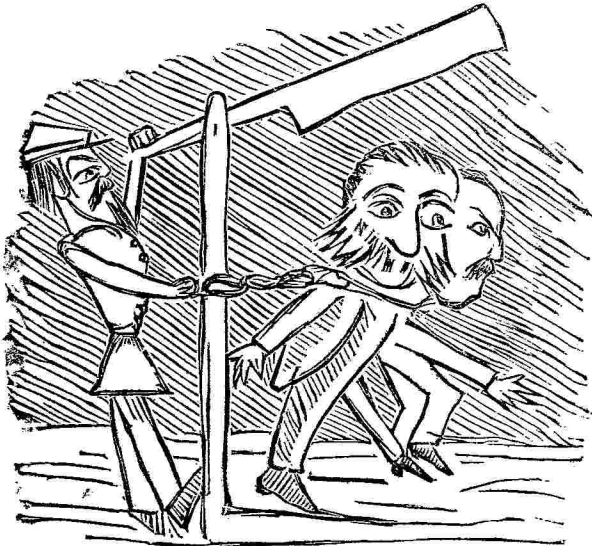
* *

Ἡ « Ἐφημερίς » εὔρε παράδοξον τὴν ἀπειλὴν κατ' ἠρηγοῦ τινος, εἰπόντος ὅτι ἐν ἀνάγκῃ θέλει ὑποστηρίξει τὴν παράδοσιν τοῦ κ. Πύργα καὶ διὰ τῶν ὄπλων. Τὸ τοιοῦτον ὅμως ἔν ἐν εἶναι ὅλως πρωτάκουστον. Ἐν Βοημίᾳ κατὰ τὸν μεσαιῶνα εἰς τὰς περὶ Μετουσιώσεως παραδόσεις τῶν ὀρθοδόξων διδασκτόρων παρίσταντο οὐ μόνον οἱ στρατιῶται, ἀλλὰ καὶ ὁ δῆμιος μετὰ σχολίου,

ἵνα ἐν ἀνάγκῃ ἀποκριθῆ εἰς τοὺς ἐνστασιοῦχους. Ὡς τοιοῦτον, ὡς δῆμιον δηλαδὴ καὶ ὄχι ὡς ἐνστασιοῦχον προτείνομεν τὸν κ. Φρεαρίτην.

* * *
Ὁ Σαμφορτίος, ἐσάκις ἐπρόκειτο νὰ μεταβῆ εἰς συνεδρίασιν ἐπαρχιακῆς τινος ἀκαδημίας, συνείθιζε νὰ καταπίνῃ ἀρχὴν τινὰ ἢ βραχάκιον, ἵνα ᾖ βέβαιος ὅτι θέλει ἀντιστῆ εἰς ὅποιανδήποτε ἀπείαν χωρὶς νὰ ἐμέσῃ. Τὴν συνταγὴν ταύτην συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀκροατὰς τοῦ νέου καθηγητοῦ.

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ

ΛΕΠΙΔΑ ΕΙΣΤΥΣ ΚΛΕΦΤΕΣ

Γελοιογραφία ἐνήμερος καὶ νόστιμος, ἀνάλογος πρὸς τὴν καλλαισθησίαν τῶν συντακτῶν τοῦ φίλου «Νεολόγου».

Κεφαλονία, 22 Φεβρουαρίου 1876.

«Ἀσμοδαῖε» φίλτατε,

Δὲ σ' ἐρώτησα ποτὲ ἀν αὐτοῦ στάς Ἀθήνας ἔχετε κ' ἐσεῖς τὸ συνήθειο νὰ μυροφορένουνε ἢ κόρες σας, ὅταν ἀποθνήσκῃ ὁ πατέρας τους ἢ καὶ ἡ μάνα τους. Ἄν δὲν τὸ ἔχετε, καὶ θέλετε νὰν τὸ λάβετε, νὰν τὸ πάρετε ἀπὸ ἐμᾶς, καθὼς τὸ ἔχουμε ἐμεῖς· ἐπειδὴ ἐμεῖς ἐτελειοποιήσαμε τὸ συρμὸ τοῦ πένθους σὲ βαθμὸν τέτοιον, ὥστε πενθοῦμε τώρα μὲ κρυψότητα καὶ μὲ πολυτέλεια.

Σ' ἐμᾶς, φίλτατέ μου, ἀπανταίει μίαν πενθοφόρον ἐρρανή κοπέλα, καὶ βλέπεις πάραυτα στὴν ἐντέλειαν τοῦ συνόλου τῆς τοῦς κόπους, ὅπου ἡ καυμένη ἐκείνη ἐκατάβαλε γιὰ νὰ κάμῃ φανερὴ τοὺς νέους τοῦ συρμοῦ τῆ θλίψῃ ποῦ αἰσθάνεται γιὰ τὸ θάνατο τοῦ γονήτης! . . .

Ἄλλη φορὰ, θὰ πῆς, ἡ κοπέλες ἐβρίχτανε στὰ μαλιάτους στάχτη γιὰ νὰ δείξουν τὸ πένθος τους· καὶ ἤθελ' ἴσως νομίσεις πῶς καὶ ἡ ἴδικές μας κοπέλες κάνουνε κανένα τέτοιο κ' ἐκεῖνες γιὰ τὰ μαλιά τους. Ἄπαγε τῆς βλασφημίας, Ἀσμοδαῖε φίλτατε! Ἡ κοπέλες ἡ ἴδικές μας ἐξεναντίας χτενίζουνε τὰ ἴδικά τους πρῶτα, τ' ἀλείφουνε, τὰ γαλιζουνε, τ' ἀνοίγουνε, καὶ τὰ κάνουν' ἔτοιμα νὰ δεχθοῦ-

νε μέσα τους τ' ἄλλα τους μαλλιά, ἐκεῖνα ποῦ ἀγοράσανε.

Ἐπειδὴ, πρέπει νὰ γνωρίζῃς καὶ τοῦτο, Ἀσμοδαῖε φίλτατε, ὅτι δηλαδὴ, τώρα ποῦ ἀνοιξε ὁ Ἴσθμὸς τοῦ Σουεζ, ἔχουμε κάπου-κάπου συγκοινωνία μὲ τοὺς Κινέζους. Τσοῦ στέλνομε ἀπὸ τὰ χρήματά μας, καὶ μᾶς στέλνουνε ἀπὸ τὰ μαλλιά τους· τὰ ὅποια, ὄχι μόνον στολίζουνε τὰ κεφάλια τῶν Κυριῶν μας, ἀλλὰ καὶ σὲ κάποιον τρόπο συμβάλλουν εἰς τὸ νὰ ἀδελφοπιτόνουν' ἐμᾶς μ' ἐκεῖνους. Ἐπειδὴ κάθε φορὰ ποῦ ἀγκαλιάζουμε τὲς συμβίες μας, αἰσθάνομασθε μὲ ἀγαλιάσῃ μας ὅτι ἀγκαλιάζουμε συνάμα καὶ κάποιον (ὁ Θεὸς ξέρει ποιόνε) ἀδελφὸν Κινέζο. Καὶ εἴμασθε βέβαιοι ὅτι, φιλώντας κάποτε τὴν κομψὴ χτενισιάτους, φιλοῦμε πάντοτε, γυναικείῳ ὀνόματι, κάποιον ἄσιανὸν συμπέθερον.

Ἄλλ' ἂς ξανάμπωμε στὴν ὑπόθεσιν. — Νέλληθς, φίλε Διάβολε, στὴν Κεφαλονιά. Καὶ μὴ κιταχτῆς πῶς ἔρχεσαι τάχα σὲ τόπο ὅπου νὰ μισῶνται καὶ νὰ ἀποφεύγωνται οἱ διάβοι: ἐπειδὴ κάθε ἄλλο παρὰ μίαν τέτοιαν ἀφιλοξένεια θεὸς ναύρης ἀνάμεσά μας. Ἔλα, φίλε Διάολε, στὴν Κεφαλονιά, κ' ἔρχεσαι στὸν τόπο σου! . . . Ἔλα νὰ ἰδῆς ἐτοῦτα ποῦ σοῦ λέω, καὶ νὰ πάρῃς μαζύ σου, ἐπιστρέφοντας στάς Ἀθήνας, φιγουρίνια ποῦ νὰ σαστίσουν' ἢ κόρες σας. Ὁ ἀκούσης τὲς Ἀθηναιοπούλες νὰ λένε «Καλότυχη ποῦ ὀρφάνεψε, γιὰ νὰ ντυθῆ ἔτσι».

Μὰ ἔλεγα γιὰ τὰ μαλλιά τὰ κινέζικα. Τὰ μαλλιά τὰ κινέζικα, βαλμένα μέσα καὶ ἀπάνου ἀπὸ τὰ ἑλληνικά ἐδικά μας, κάνουνε μίαν ὀραίαν ἀγαπητὴ ἀθεμονιά τσῆ μόδας, ἀρκετὰ ψυλούτσικη, ἀπάνου στὴν ὁποία π'ιθόνουνε τὸ πενθόχρωμο τοῦ συρμοῦ καπέλο, ποῦ, γιὰ νὰ μὴν πέφτῃ, τὸ καρφόνουνε μὲ σφίγγρες στὴν κορφή τῆς ἀθεμονιάς, καὶ βγάζουν' ἔξω ἡ γυναικῆς μας Ματσαδόροι κ' ἐκεῖνες εἰς τὸ καρναβάλι τσῆ μόδας.

Εἶναι ἀδύνατο νὰ ἰδῆς ποτὲ ἓνα τέτοιο ἀριστοῦργημα, καὶ νὰ μὴν ἀποζιτήσῃς τὸν Πραξιτέλη καὶ τὸ Φειδία, γιὰ ν' ἀφήσουνε στοὺς μέλλοντας ἀπογόνους μας, σκαλισμένο σὲ μάρμαρο, ὄλο ἐκεῖνο ποῦ τὸ τελειοποιημένο huon gusto μας ἠμπόρεσε νὰ ἐπινοήσῃ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ. Εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν ἰδῆς τὸ βάθος τῆς πίκρας ἐκείνης τῆς νέας, εἰς τὸ ὕψος τῆς πενήθιμου ἀθεμονιάς τῆς.

Θυμῶμαι στὸν καιρὸ μου, Κύριε Διάολε, ποῦ ὅταν ἡ γυναικῆς μας ἐπενθούσανε, ἐνδυσόντανε μ' ἓνα μαῦρο φόρεμα ἀπλούστατο, καὶ μᾶλλον χονδροειδές, ἐπιταυτοῦ χονδροειδές διὰ τὸ πένθος τους. Καὶ τὸ κεφάλι τους τὸ ἔχτενίζανε ἀπλῶς μόνον γιὰ τὴν πάστρα καὶ γιὰ τὴν εὐπρέπεια. Ἐκεῖνοι ὁμῶς ἦτανε καιροὶ ἀρχαῖοι, ποῦ ἡ ἐξευγένισιν τοῦς ἄφρησε ὀπίσω.

Ἐγὼ, τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε Διάολε . . . ἐγὼ μῶλον ὅπου γέροντας τώρα-πλέον, κ' ἐμεῖς οἱ γέροντες ἀγαποῦμε καὶ προτιμοῦμε πάντα τὰ περασμένα μας, ἐγὼ ὅμως δὲν ἠμπροσθὸν παρὰ νὰ θαυμάσω τὸ σημερινὸ συρμὸ, γιὰ τὰ πένθη καὶ ἀκολούθως νὰ σᾶς τότε συστήσω κ' ἐσᾶς ἀντυχὸν δὲν τὸν ἔχετε.

Αν. Α . . .

Ἰπεύθυνος Συντάκτας ΚΟΣΜΑΣ ΦΛΑΜΙΑΤΟΣ.